PLAN(NING)

Ik had een lijstje gemaakt.
Een soort groei-checklist,
zoals je die krijgt bij de tandarts
of bij de babywinkel:

leren fietsen - vóór zeven -,
tafels van 2 t/m 10 - rond Pasen -,
schoenen zelf strikken - bij voorkeur voor groep drie.

Maar mijn kind
had andere plannen.

Hij stond vanochtend
drie minuten naar zijn veters te staren,
alsof ze in een vreemde taal spraken
die alleen sokken begrijpen.

Toen ik zachtjes zei:
“Je hoeft het nog niet te kunnen”,
keek hij op,
alsof ik hem zojuist toestemming gaf
om kind te zijn.

We besloten daarna
de sokken gewoon in zijn la te gooien
zonder te sorteren
een kleine daad van opgroeiopstandigheid.

Later, op het schoolplein,
versloeg hij drie klasgenoten
met een zelfverzonnen dans
die geen enkel ritme had
maar wél vleugels.

’s Avonds, bij het tandenpoetsen,
vroeg hij:
“Moet ik morgen iets nieuws kunnen?”
En ik zei:
“Alleen jezelf zijn. De rest komt wel.”

Ik hoop dat dat waar is.